

UKZ – KOMUNISTI KI ZLO INI

POKOLJ OBITELJI FILIPOVI U DRIJEN I ZASEOK BU JE KOD TUZLE

(etnici prešli u partizane pa nastavili s progonima)

Tuzla – Drijen a – Bu je

Stara jabuka na imanju obitelji Filipovi u Bu ju gdje je likvidiran njihov djed Filipovi Ilija 1941.

Po etak Drugog svj. rata u BiH imao je mnogo toga zajedni kog s po etkom posljednjeg rata iz devedesetih. Kada sam sagledao svjedo anstva preživjelih, brojne dokumente i druge informacije jednostavno sam uvidio tu sli nost.

Naime kada je proglašena Nezavisna Država Hrvatska i kad se raspala Kraljevina Jugoslavija, vojska Kraljevine Jugoslavije u kojoj su visoki i drugi vojni kadar inili uglavnom Srbi, sve svoje oružje i opremu stavlja na raspolaganje Srbima koji se u po etku opredjeljuju za dvije frakcije partizane i etnici koji imaju i zajedni ki štab. Hrvati i Muslimani tada su bili goloruki i formiraju po selima straže s nešto malo starog i primitivnog oružja koje im je ostalo još iz Prvog svjetskog rata pa i starije. Jer novoosnovana država NDH prvih godinu dana nije bila sposobna niti u mogu nosti da na tako velikoj teritoriji formira vojsku i naoruža sav svoj puk. Tako ve naoružani i pripravnici Srbi prvi kre u u napade i plja ke hrvatskih i muslimanskih sela u BiH, te se suprotstavljaju novoosnovanoj Hrvatskoj Državi. I gle slu ajnosti u posljednjem ratu ponavlja se povijest, Jugoslovenska narodna armija (JNA), se stavlja na raspolaganje opet Srbima i sve svoje oružje i opremu. Hrvati i Muslimani opet formiraju u po etku u BiH straže slabo naoružane od uglavnom lova kog naoružanja. Srbi se opet svrstavaju u po etku u dvije frakcije u JNA krnje Jugoslavije i paravojne etni ke formacije. Opet kre u prvi u napad na hrvatska i muslimanska sela i gradove, sve iz po etka kao 1941!

Eh, što vam je ta povijest a i dalje je ne poznajemo jer je nemamo gdje ni u iti...Da li e nam se i tre i put ponoviti a da ništa nau ili nismo...

Kako je ve poznato koncem 1941. je došlo do etni ko-partizanskih akcija u isto nom, pretežno srpskom predjelu kotara **Br ko i planine Majevice**, i formiranja dvije manje skupine etnika-partizana od po oko 100 ljudi (Majevi ka i Bijeljinska eta, poslije NOPO).

Tada su partizani i etnici nastupali skupa, na temelju ve svima poznatog sporazuma partizana i etnika od 01.10.1941., sa zajedni kim štabom za Isto nu Bosnu. Te gerilske skupine su bile sastavljene isklju ivo od Srba, jer ako uzmemo podatak da su glavna središta NOP-a bile planine Ozren i Majevice (to nije dio Majevice gdje gravitiraju srpska sela), sasvim je jasan nacionalni sastav takvih skupina. Kako je tada domobranstvo još bilo u nastajanju, akcije protiv gerilaca bile su ograni ene. U zapadnom dijelu **Majevice** me u pretežno katoli kim i muslimanskim stanovništvom nije bilo osnovanih ni etni kih a ni partizanskih vojnih formacija sve do konca 1943.

Tako su koncem 1941. godine mnoga Hrvatska i Muslimanska sela i zaseoci na Majeveci bila izložena stalnim pljačkama i upadima partizana i etnika. Ljudi više nisu ni pravili razliku između te dvije vojne frakcije jer su pljačkali, ubijali i palili jednako a nerijetko i zajedno. To je bio i jedan od razloga zašto su Hrvati i Muslimani jako rijetko stupali u partizane na ovom području sve do kraja 1943. godine., kada se već uveliko moglo uvidjeti koja strana će biti pobjednik.

Tako po svjedočanstvu članova obitelji Filipovi, Blagoje i njegovog brata Ive sam došao do saznanja o još jednoj tragediji u selu Drijen a zaseok Bu je. Naime oni su nam posvjedočili o svemu što im je prenio njihov otac Petar Filipovi (1930 – 2012), koji je bio svjedok stradanja obitelji Filipovi iz 1941. godine. Inače se o stradanjima Hrvata s područja Soli -Tuzla vrlo malo pisalo i značajno razumljivo iz straha koji je i danas duboko ukorijenjen u hrvatskom narodu ovoga kraja od represije komunističkog režima preko njihovih razno razni Udbi, Ozni itd.

Svjedočanstvo navodim u cijelosti:

U zaseok **Bu je** etnici predvođeni Todorom Čokićem iz susjednog Srpskog sela Jablanica 1941. godine su izvršili upad i počinili pljačku seljana tom prilikom su likvidirali na groznan način moga djeda Filipovi Iliju (Ilja Pavin) i dva strica Nedjeljko Filipovi (Kajtan) i Filipovi Josip. Djed Ilija (Ilja) je odrastao uz njegovog djeda Pavu zato što je Iljin otac Toma umro mlad a nikad nismo uspjeli saznati zbog čega. Iljin djed Pavo je bio najimuniji na cijelom tom području. U posjedu je imao 300 duluma zemlje. Tri vodenice pored rijeke, duhan, krave, konje, ovce, svinje. Djedu Ilji je to ostalo u nasljedstvo. A etnici i partizani su ih zločinom ubili i većinu imovine oteli, tako da oni koji su preživjeli etničko-partizanski pokolj su postali sirotinja i uvijek na udaru komunističke Udbe. Pokojni djed Ilja je jedini imao duhan na tom području 1941. god., djeda su zaklali imovinu otuđili a duhan zapalili.

etnici su djeda zaklali na obiteljskom posjedu a dva djedova sina su prisilili da krenu s njima dalje. Njih su ubili preko rijeke u susjednom selu i ostavili su njihova mrtva tijela tako kako su ih i ubili. Otac i njegov stariji brat koji su uspjeli preživjeti naravno sve su to krišom pratili. Dosta toga su uspjeli svojim očima vidjeti kao na primjer mrtvo tijelo zaklanog djeda ispod stare jabuke. A idući dan su saznali da su etnici ubili i dva njihova brata koje su na silu odveli i izživljavali se nad njima. Dakle vidjeli su svojim očima mrtva tijela svojih najmilijih ali nisu ništa smjeli dirati jer su partizani tako naredili koji su došli odmah nakon pokolja i zločinom koji su obavili etnici. Dakle partizani su zaprijetili da nitko ne smije pipnuti mrtve jer će biti kažnjen smrću. Mrtva tijela su kasnije bila i premještana po govoru našeg oca. Vjerojatno su to radili kako bi zametnuli tragove zločinom. Očevog starijeg brata Damnjana koji je s njim uspio preživjeti odveli su partizani u logor. Kasnije kada se vratio u selo bio je izmrcvaren i prsti na rukama su mu bili isprebijani. Partizani su ga mučili i zaprijetili mu smrću da ne smije ni otkriti ni riječi a razlog tome je bio taj što je Todor Čokić jedan od vodećih etnika iz sela Jablanica prešao u partizane i tamo postao istaknuti komunist. Velika većina etnika a među njima i oni koji su činili pokolje u sjeveroistočnoj Bosni nad Hrvatima i Muslimanima su prešli u partizane i zauzeli visoke položaje. Trebalo je ušutkati sve one koji su znali za zločine koje su počinili pa su mnoge prokazivali kao narodne neprijatelje i skrivali ih za glavu a obitelji im izbacivali na ulicu oduzimajući im imovinu. Tim ljudima je bio jedini grijeh što su vidjeli i znali istinu i zbog toga su plaćali visoku cijenu. Tako su ušutkali i očeva brata Damnjana i tako od očevog brata Damnjana nikad ništa nismo uspjeli saznati o tom zločinu. A naš otac je prišao samo nama svojoj djeci i naglasio da o tome moramo šutjeti i nikome drugom prišati jer u suprotnom završimo u zatvoru i lako i glavu izgubiti.

Poračun

Po završetku Drugog svjetskog rata partizani su podigli partizanski spomenik preko rijeke u susjednom selu Šibošnici. Pisalo se da je to spomenik žrtvama fašizma te su to uzdignu na najviši državni nivo. Otac je znao da su djedove kosti ostale ispod jabuke nedaleko od stabla stare jabuke na obiteljskom gospodarstvu. Za mrtvim tijelima očeva dva brata se kasnije izgubio trag. Kada se otac usudio pitati nadležne službe, za njih je dobio odgovor da su oni žrtve fašizma i uručili su mu lažne spomenice na papirnici. Otac je pitao: ako su žrtve fašizma zašto onda njihova imena nisu upisana na spomeniku žrtvama fašizma koji se nalazi preko rijeke? Na to pitanje mu nisu dali odgovor nego su slijegali ramenima. Odgovor je dobio od mjesnih partizana koji su za vrijeme rata bili etnici. Otvoreno su mu rekli da na tom spomeniku nema mjesta za ustaše. I tu nije priča završena. Otac je umro a pravdu dočeka nije. Od strica Damnjana sin Ilija (koji je dobio po djedu ime) odlazi na rad u Austriju u ono vrijeme kada su počinili prvi Drijenani odlaziti u tučinu trbuhom za kruhom. I tako je stričev Ilija dočeka mirovinu i

prije nekih desetak godina vratio se s Austrijskom mirovinom u Drijen u. Odmah su ga saletjeli mjesni komunisti i uspjeli ga nagovoriti da zatraži da se upišu imena djeda Ilije i dva Iljina ubijena sina na spomeniku žrtvama fašizma. Ja kada sam saznao kritizirao sam ga samo tako. On se pravdao da puno toga nije znao dok mu ja nisam ispričavao. I mislio je eto da i oni dobro pokojnicima koji su i njegova familija kao i moja.

Partizani su nastojali znatan dio žrtava koje su pobili oni i etnici zajedno sa svim ostalim žrtvama prikazati na spomeniku preko rijeke kojeg su nazvali "spomenik žrtvama fašizma". A kosti djeda Ilije bi morale biti još negdje ispod stare jabuke na obiteljskom gospodarstvu.

Čak i u susjednom muslimanskom selu Humci još postoje živi ljudi koji znaju kako je etnik Todor klao njihove najmilije a kasnije je isti Todor bio najveći i mjesni partizan, njegovi su sinovi bili policajci i svi su bili privilegirani. Todor je već duže vrijeme mrtav a čuo sam i da su mu djeca pomrla.

REPRESIJA KOMUNISTI KOG REŽIMA NA POVRATNIKE

Stric Vinko sa obitelji u Kanadi

Moj stric Vinko prvi put iz Kanade nakon Drugog svjetskog rata došao je u Drijen u 1969. godine. Svi smo bili naravno jako sretni. Okupila se cijela familija da podijelimo zajedno tu sreću jer to je bio prvi stric ev posjet poslije njegovog Križnog puta nakon Drugog svjetskog rata. Sve bi bilo super da tadašnja Udba nije svakodnevno odvodila strica na ispitivanje u Tuzlu i u tadašnju općinu Lopare kojoj je pripadala Drijen a. Nakon što bi se stric vratio s takvog maltretiranja svi smo zamijetili da je jako rastresen i da se nešto loše događalo ali stric nije smio ništa priča o tome. Otac je također bio jako ljut zbog maltretiranja koje su komunisti priredili njegovom bratu. Sa stricem je bila i strina i njihove tri kćerke koje su proživljavale traume zbog toga. Poslije je stric još jedanput dolazio u Drijen u 1972. godine., i ponovno s djecom preživljavao traume zbog komunističkog maltretiranja. Poslije toga se nije više usuđivao dolaziti u posjetu u svoju rodnu Drijen u. Jedno vrijeme je održavao vezu s ocem dopisujući i se pismima dok se i ta veza nije polako pomalo gasila i dok na pisma koja je otac slao stricu nisu više stizali odgovori. Uslijedila je srbo etnička agresija i Domovinski rat. Nakon Domovinskog rata je otac ponovo uspio uspostaviti vezu sa svojim bratom Vinkom.

U razgovoru s članovima obitelji Filipovi saznao sam da oni namjeravaju ove godine krajem lipnja ili početkom srpnja podići spomen ploču u svome djedu i dvojici strica koji su žrtve komunizma a bit će to ujedno prvo spomen obilježje podignuto žrtvama komunizma na području Tuzlanske Županije – Soli.

Autor: Vedran.P / komunistickizlocini.net